

ԱՐԱՐԻՉ ԵՐԿՐԻ

Արարիչ երկրի
 Պահ մ' իջի՛ր գահեղ
 Ու քալե՛ ինձ հետ
 Մէջէն աշխարհի:
 Կը ճանչնա՞ս երկիրն
 Զոր ստեղծեցիր.
 Մարդերն որոնց մէջ
 Կ'ըսեն թէ դըրիր
 Մաս մը պատկերել:
 Տես՝ եղբայր եղբօր
 դէմ իժ է դարձեր.
 Մարդուն հոգիին
 Սընունդը ստան է.
 Աշխատանքի տեղ՝
 Կ'ապրի գողութեամբ.
 Իսկ շընութեանց մէջ
 ինչպե՞ս սէրն աճի
 Իր սըրտին մէջ վատ:
 Ո՞ր է գութը այն
 Զոր դըրիր առատ,
 Զարութեամբ հիմա
 Լեցուած իր հոգւոյն:
 Ո՞ր է, ցոյց տուր ինձ,
 Կարեկցութիւնն այդ
 Որ զայն ըստիպէ
 Սիրտն իր երկարել
 Մարդերուն տըկար:
 Ոճիրներու ծով
 Աշխարհն է հիմա,
 Որ ատելութեանց,
 նենգ հաշիւներու
 Որկ մըն է զագիր:
 Նախանձը դաւեր
 Կը լարէ անվերջ.
 Հըպարտութիւնն ալ
 Կ'ընէ մարդը սին.
 Հոգիներուն վրայ,
 Հոգիներուն մէջ
 նիւթն է որ կ'իշխէ:

Վասն արծաթի
 Վաճառքի է արդ
 Ամէն բան, ամէն:
 Եւ բընութեան մէջ
 Աղմուկ ու ժըխոր
 ինկած՝ կ'եղծանեն
 Այնքա՞ն բիրտութեամբ
 նուազը կեանքին
 Որ կարելի չէ
 Լսել խեղդուած
 Իր քաղցր մեղեդին:
 Այլամերժութեան
 Մէջ խըրած մարդիկ
 Կ'ապրին միմիայն
 Վասն իրենց եսին.
 Եւ արդարութեան
 Շըպարի ետին
 Կեղեքիչ մարդիկ
 Յարաճուն ժպտով
 Լիրբ ու խաբուսիկ,
 Եւ աղօթքներով
 Կեղծ ու սըրբապիղծ
 Կը դաւեն իրար.
 Կը գործեն ոճիր,
 Ամէ՛ն վատութիւն.
 Եւ ի՞նչ չարախիղ
 Եւ մեծ աշխուժով
 Լըծուած են սըրցման
 Թէ ո՞վ առաւել
 Կրնայ վերածել
 Միաը փոշիի,
 Եւ ոչընչացնել
 Ամեհի կիրքով
 Աշխարհն այս անճար:

Մըտի՛ր մարդերու
 Զար սիրտերէն ներս
 Եւ ըսէ՛ ինձ թէ՛
 Ա՞յս էր ձեռակերտ
 Երկիրը զոր դուն
 Քեզ եւ մեզ համար
 Հրաշքի մը հանգոյն
 Եւ յոյսի սիրոյն
 Զատեցիր լոյսով
 Այդ մեծ խաւարէն,
 Եւ ըստեղծեցիր
 Այս մարդը տըկար
 Որ ինքնակործան
 Մոլուցքով մը խենթ
 Քաշուելով ուժգին,
 Անդիմադրելի
 Մագնիսէն չարի
 Ամէն օր այսպէս
 Կ'երթայ խաւարին:
 Արարիչ երկրի
 Եկո՛ւր վար գահեղ,
 Քալե՛ խեղճ զակիդ
 Չեղքն ամուր բռնած
 Մէջէն անճանաչ
 Այս չար աշխարհին.
 Վըստահութիւն տո՛ւր,
 Եղի՛ր ապաւէն
 Զըզուանքով լեցուն
 Ու սարսափահար
 Անոր հէք հոգւոյն:

ԱՆԵԼ

Արարիչ երկրի
 Վար իջի՛ր գահեղ
 Ու քալե՛ ինձ հետ.
 Լուռ դիտէ չորսդին.